

[Peter Brixtofte]

så skal man bruge pengene til en bedre service på et andet område. Sådan kan den læses, og derfor vil vi i hvert fald stemme imod.

Socialdemokratiets indlæg i dag lyttede vi selvfølgelig til med en vis forventning om, at nu skulle fornyelsen slå igennem. Nu har man jo fået en ny formand, og derfor har vi ventet spændt på fornyelsen. Derfor er det lidt skuffende at se, at fornyelsen består i, at Socialdemokratiet vender tilbage til de standpunkter, man havde til den offentlige sektor for 30 år siden, og som for længst er passé.

Netop i dagens B.T. skriver den nyvalgte formand for Socialdemokratiet på side 2 om »Nyt køleskab eller en plejehjemsplads«. Nu går jeg ud fra, at det ikke er sådan, at Socialdemokratiet vil gå ind og blande sig direkte i det private forbrugsvalg; vi lever jo i et liberalt samfund med markedsøkonomi, så vi går ud fra, at borgerne fortsat skal have lov til at vælge inden for deres disponible indkomst, hvad de vil bruge pengene til. Så det er jo næppe alene køleskabet, Socialdemokratiets formand har noget imod, det er privatforbruget. Og det siges også meget klart i den artikel, at nu må vi til at se lidt mere positivt på det offentlige forbrug i forhold til privatforbruget; vi skal gøre op med forbrugersamfundet, siger Socialdemokratiets nye formand.

Oversat til dansk betyder det: højere skatter. For det betyder det naturligvis, når man vil formindske den del af indkomsten, man har til privat forbrug, og i stedet for vil bruge penge på offentligt forbrug; så er det højere skatter. Og det vil altså sige, at det, der skulle være den helt store fornyelse, foreløbig er endt i, at man er vendt tilbage til den socialdemokratiske politik fra 1960'erne og 1970'erne før den SAMAK-rapport, som hr. Lykketoft har bidraget så flot til. Jeg må i hvert fald sige, at vi for Venstres vedkommende er skuffede over, at fornyelsen slår igennem på denne måde.

For Venstre er det afgørende, at vi støtter regeringens bestræbelser på udlicitering. Vi ønsker faktisk, at vi – det er nemlig den rigtige fornyelse – kan gøre tingene anderledes og billigere uden at sætte kvaliteten over styr. Det er nemlig fornyelse, og det er det, der er en udfordring i. Det er gammeldags og socialistisk, at man bare vil bruge flere offentlige penge ved at forøge skatterne.

Jes Lunde (SF):

Jamen det er da muligt, at der er nogle, der har en politik, der er gammeldags og socialistisk. Venstre har vel så en, der er gammeldags og liberalistisk. Det kan såmænd være lige så galt.

SF har det sådan med det her område, at vi er meget fordomsfri. Vi mener, at der er mange opgaver i den offentlige sektor, som man godt kan lægge over til den private sektor, og derfor kan man da godt udlicitere på en række områder. Men at gøre det til en tvangstanke, til noget, der partout skal ske overalt, og som man på forhånd ved at man sparer flere hundrede millioner kroner ved, den hopper vi ikke på.

Der er en række af de offentlige ydelser, som selvfølgelig ikke skal lægges over i den private sektor. Det er ydelser, hvor det er vigtigt for os at stille modtagerne af de offentlige ydelser lige. Det kan være uddannelse, det kan være sygehushold og sådan nogle ting. Og så er der en række underordnede driftsopgaver, nogle servicefunktioner, hvor man kan sige, at det for borgerne sådan set er lige meget, om det er det offentlige eller private, der udfører det. Der skal man så ind i en mere detaljeret vurdering af, hvor man får den bedste kvalitet, hvor det er billigst at udføre opgaven, og hvor det kan passe godt ind i organisationen i den del af den offentlige sektor.

Det er et element, som jeg synes mangler i finansministerens slogan om »bedst og billigst«, nemlig at det også skal passe sammen med den organisme, som en offentlig sektor er. Hvis man f.eks. inden for hospitalssektoren vil udlicitere noget rengøring, skal man jo lige være opmærksom på, at det kan være, at man hidtil havde det organiseret på en måde, så rengøringen også indgik en lille smule i plejefunktionerne, så det altså passede sammen med den organisation, man i det hele taget havde på sygehuset, og måske påfører man sig selv nogle problemer ved at udlicitere på sådan et område.

Det er i virkeligheden meget speget at afgøre, om man skal udlicitere eller ej, og derfor bør det også være en decentral afgørelse. Det er det eneste sted, man fornuftigt kan overskue alle konsekvenserne af det, og hvor man også i samarbejde med de ansatte kan diskutere situationen og skabe mulighed for, at de ansatte kan byde ind på en licitation, hvis man vælger at lave en sådan licitation.